

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 20. septembra 2022*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Jednotný trh pre finančné služby – Zneužívanie trhu – Obchodovanie s využitím dôverných informácií – Smernica 2003/6/ES – Článok 12 ods. 2 písm. a) a d) – Nariadenie (EÚ) č. 596/2014 – Článok 23 ods. 2 písm. g) a h) – Právomoci dohľadu a vyšetrovania Úradu pre finančné trhy (AMF) – Cieľ všeobecného záujmu chrániť integritu finančných trhov Európskej únie a dôveru verejnosti vo finančné nástroje – Možnosť AMF vyžiadať si záznamy o prenose dát od prevádzkovateľa elektronických komunikačných služieb – Spracovávanie osobných údajov v sektore elektronických komunikácií – Smernica 2002/58/ES – Článok 15 ods. 1 – Charta základných práv Európskej únie – Články 7, 8 a 11, ako aj článok 52 ods. 1 – Dôvernosť komunikácie – Obmedzenia – Právna úprava stanovujúca všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát prevádzkovateľmi elektronických komunikačných služieb – Možnosť vnútroštátneho súdu obmedziť časové účinky vyhlásenia neplatnosti týkajúceho sa vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré sú nezlučiteľné s právom Únie – Vylúčenie“

V spojených veciach C-339/20 a C-397/20,

ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) z 1. apríla 2020 a doručené Súdnemu dvoru 24. júla 2020 a 20. augusta 2020 v trestných konaniach vedených proti:

VD (C-339/20),

SR (C-397/20),

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal, S. Rodin, I. Jarukaitis a I. Ziemele, sudcovia T. von Danwitz, M. Safjan, F. Biltgen, P. G. Xuereb (spravodajca), N. Piçarra, L. S. Rossi a A. Kumin,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: R. Şereş, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. septembra 2021,

* Jazyk konania: francúzština.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- VD, v zastúpení: D. Foussard a F. Peltier, avocats,
- SR, v zastúpení: M. Chavannes a P. Spinosi, avocats,
- francúzska vláda, v zastúpení: A. Daniel a E. de Moustier, D. Dubois, J. Illouz a T. Stéhelin, splnomocnení zástupcovia,
- dánska vláda, v zastúpení: N. Holst-Christensen, N. Lykkegaard a M. Søndahl Wolff, splnomocnené zástupkyne,
- estónska vláda, v zastúpení: A. Kalbus a M. Kriisa, splnomocnené zástupkyne,
- Írsko, v zastúpení: M. Browne, A. Joyce a J. Quaney, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Fennelly, BL,
- španielska vláda, v zastúpení: L. Aguilera Ruiz, splnomocnený zástupca,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
- portugalská vláda, v zastúpení: P. Barros da Costa, L. Inez Fernandes, L. Medeiros a I. Oliveira, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: S. L. Kaléda, H. Kranenborg, T. Scharf a F. Wilman, splnomocnení zástupcovia,
- Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov, v zastúpení: A. Buchta, M. Guglielmetti, C.-A. Mamier a D. Nardí, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 18. novembra 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa v podstate týkajú výkladu článku 12 ods. 2 písm. a) a d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/6/ES z 28. januára 2003 o obchodovaní s využitím dôverných informácií a o manipulácii s trhom (zneužívanie trhu) (Ú. v. EÚ L 96, 2003, s. 16; Mim. vyd. 06/004, s. 367), ako aj článku 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 596/2014 zo 16. apríla 2014 o zneužívaní trhu (nariadenie o zneužívaní trhu) a o zrušení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/6/ES a smerníc Komisie 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 1) v spojení s článkom 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúcej sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) (Ú. v. ES L 201, 2002, s. 37; Mim. vyd. 13/029, s. 514), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES

z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, 2009, s. 11) (ďalej len „smernica 2002/58“), a s prihliadnutím na články 7, 8 a 11, ako aj na článok 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

- 2 Tieto návrhy boli podané v rámci trestných konaní začatých proti VD a SR pre trestné činy obchodovania s využitím dôverných informácií, navádzania na obchodovanie s využitím dôverných informácií, spolupáchateľstva pri trestnom čine, korupcie a legalizácie príjmov z trestnej činnosti.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2002/58

- 3 Odôvodnenia 2, 6, 7 a 11 smernice 2002/58 znejú:

„(2) Táto smernica sa snaží rešpektovať základné práva a dodržiavať princípy uznané najmä [Chartou]. Táto smernica sa snaží najmä o plné zabezpečenie práv stanovených v článkoch 7 a 8 uvedenej [Charty].

...

(6) Internet revolucionizoval tradičné trhové štruktúry tým, že poskytuje spoločnú, globálnu infraštruktúru pre ponuku širokého rozsahu elektronických komunikačných služieb. Verejne dostupné elektronické komunikačné služby na internete otvárajú nové možnosti pre užívateľov, no prinášajú aj nové riziká pre ich osobné údaje a súkromie.

(7) V prípade verejných komunikačných sietí by sa mali stanoviť špecifické právne, regulačné a technické opatrenia, aby boli chránené základné práva a slobody fyzických osôb a legitímne záujmy právnických osôb, najmä z hľadiska zvyšovania kapacity automatického uchovávaného a spracovávaného údajov týkajúcich sa účastníkov a užívateľov.

...

(11) Podobne ako smernica [Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 1995, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355)], sa táto smernica netýka otázok ochrany základných práv a slobôd vzťahujúcich sa k činnostiam, ktoré nie sú upravené právom [S]poločenstva. Preto nemení existujúcu rovnováhu medzi právami jednotlivca na súkromie a možnosťami členských štátov prijať opatrenia uvedené v článku 15 ods. 1 tejto smernice, ktoré sú potrebné na ochranu verejnej bezpečnosti, obrany, bezpečnosti štátu (vrátane ekonomického blahobytu štátu, keď sa činnosti týkajú záležitostí bezpečnosti štátu) a presadzovanie trestného práva. Následne táto smernica nemá vplyv na možnosť členských štátov zachytávať elektronické správy alebo prijímať iné opatrenia, ak je to nevyhnutné z akýchkoľvek iných dôvodov a v súlade s Európskym dohovorom na ochranu ľudských práv a základných slobôd [podpísaného v Ríme 4. novembra 1950], interpretovaným rozsudkami súdneho dvora týkajúcimi sa ľudských práv; také opatrenia

musia byť primerané, prísne proporcionálne vo vzťahu k zamýšľanému účelu a potrebné v rámci demokratickej spoločnosti a mali by byť predmetom primeranej ochrany v súlade s Európskym dohovorom na ochranu ľudských práv a základných slobôd.“

4 Článok 1 smernice 2002/58, nazvaný „Rozsah platnosti a cieľ“, stanovuje:

„1. Touto smernicou sa ustanovuje harmonizácia vnútroštátnych ustanovení požadovaných na zabezpečenie primeranej úrovne ochrany základných práv a slobôd, a najmä práva na súkromie a dôvernosť, z hľadiska spracúvania osobných údajov v elektronickom komunikačnom sektore a zabezpečenia voľného pohybu takých údajov a elektronických komunikačných zariadení a služieb v Spoločenstve.

2. Ustanovenia tejto smernice spodrobňujú a dopĺňajú smernicu [95/46] na účely uvedené v odseku 1. Okrem toho poskytujú ochranu legitímnych záujmov účastníkov, ktorí sú právnickými osobami.

3. Táto smernica sa nevzťahuje na činnosti, ktoré sú mimo pôsobnosti Zmluvy o [FEÚ], ako sú činnosti podľa hlavy V a VI Zmluvy o [EÚ,] a v žiadnom prípade na činnosti týkajúce sa verejnej bezpečnosti, obrany, bezpečnosti štátu (vrátane ekonomického blahobytu štátu, keď sa činnosti [tieto činnosti – *neoficiálny preklad*] týkajú záležitostí bezpečnosti štátu) a činnosti [činnosti štátu – *neoficiálny preklad*] v oblasti trestného práva.“

5 Článok 2 uvedenej smernice, nazvaný „Definície“, vo svojom druhom odseku písm. b) stanovuje:

„Platia aj tieto definície:

...

b) ‚prevádzkové dáta [údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*]‘ znamenajú akékoľvek údaje spracovávané na účely prenosu správy v elektronickej komunikačnej sieti alebo na účely fakturácie prenosu.“

6 Podľa článku 5 tej istej smernice s názvom „Dôvernosť správ“:

„1. Členské štáty vnútroštátnymi právnymi predpismi zabezpečia dôvernosť správ a príslušných prevádzkových dát [údajov o prenose dát – *neoficiálny preklad*] prenášaných pomocou verejnej komunikačnej siete a verejne dostupných elektronických komunikačných sietí. Zakážu najmä počúvanie, odpočúvanie [Zakážu najmä počúvanie, odpočúvanie, uchovávanie – *neoficiálny preklad*] a iné druhy narušovania alebo dohľadu nad správami a príslušnými prevádzkovými dátami zo strany iných osôb než sú užívatelia bez súhlasu príslušných užívateľov, pokiaľ to nie je zákonne oprávnené v súlade s článkom 15 ods. 1 Tento odsek nebráni technickému uloženiu, ak je to potrebné s cieľom prenosu správy, bez vplyvu na princíp dôvernosti.

2. Odsek 1 nemá vplyv na akékoľvek zákonne oprávnené zaznamenávanie správ a príslušných prevádzkových dát [údajov o prenose dát – *neoficiálny preklad*], ak sa to vykonáva v rámci zákonnej obchodnej praxe na účely poskytnutia dôkazu o obchodnej transakcii alebo akejkoľvek inej obchodnej správy.

3. Členské štáty zabezpečia, aby sa ukladanie informácií alebo získavanie prístupu k informáciám, ktoré už boli uložené, v koncovom zariadení účastníka alebo užívateľa povolilo len pod

podmienkou, že dotknutý účastník alebo užívateľ dal na to vopred súhlas na základe jasných a komplexných informácií v súlade so smernicou [95/46], okrem iného aj o účeloch spracovania. To nebráni nijakému technickému uloženiu ani prístupu výhradne na účely výkonu prenosu správy prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete alebo ak je to nevyhnutne potrebné na to, aby poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti, ktoré si účastník alebo užívateľ výslovne vyžiadala, mohol tieto služby poskytnúť.“

7 Článok 6 smernice 2002/58, nazvaný „Prevádzkové dáta [Údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*]“, stanovuje:

„1. Prevádzkové dáta [údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*] týkajúce sa účastníkov a užívateľov, spracovávané a uložené poskytovateľom verejnej komunikačnej siete alebo verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby, sa musia vymazať alebo zanonymniť, ak už naďalej nie sú potrebné na účely prenosu správy, bez vplyvu na odseky 2, 3 a 5 tohto článku a článku 15 ods. 1.

2. Prevádzkové dáta [Údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*] potrebné na účely fakturácie účastníka a platby za spojenie sa môžu spracovávať. Také spracovanie je povolené len do konca obdobia, počas ktorého môže byť faktúra právne napadnutá alebo sa môže uplatniť nárok na platbu.

3. Na účely marketingu elektronickej komunikačnej služby alebo na poskytovanie služieb s pridanou hodnotou poskytovateľ verejnej dostupnej elektronickej komunikačnej služby môže spracúvať údaje uvedené v odseku 1 v rozsahu a počas trvania potrebného na také služby alebo marketing, ak účastník alebo užívateľ, ktorého sa údaje týkajú, dá na to predtým svoj súhlas. Užívateľia alebo účastníci musia mať možnosť kedykoľvek odvolať svoj súhlas na spracovanie údajov.

...

5. Spracovávanie prevádzkových dát [údajov o prenose dát – *neoficiálny preklad*], v súlade s odsekmi 1, 2, 3 a 4, sa musí obmedziť na osoby konajúce na pokyn poskytovateľa verejných komunikačných sietí a verejne dostupných elektronickej komunikačnej služby, ktoré sú zodpovedné za faktúrovanie alebo riadenie prevádzky, vybavovanie dotazov zákazníkov, odhaľovanie podvodov, marketing elektronickej komunikačnej služby alebo poskytovanie služby s pridanou hodnotou a musí sa obmedziť na to, čo je nevyhnutné na účely takých činností.

...“

8 Článok 9 tejto smernice, nazvaný „Miestne dáta [údaje o polohe – *neoficiálny preklad*] iné než prevádzkové dáta [údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*]“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Ak sa môžu spracovávať miestne dáta [údaje o polohe – *neoficiálny preklad*] iné než prevádzkové dáta [údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*], ktoré sa týkajú užívateľov alebo účastníkov verejnej komunikačnej siete alebo verejne dostupných elektronickej komunikačnej služby, také údaje sa môžu spracovávať, len keď sú anonymné alebo len so súhlasom užívateľov alebo účastníkov v rozsahu a trvaní nevyhnutnom na poskytovanie služby s pridanou hodnotou. Poskytovateľ služby musí informovať užívateľov alebo účastníkov predtým, než získa ich súhlas o druhu miestnych dát [údajov o polohe – *neoficiálny preklad*] iných, než sú prevádzkové dáta [údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*], ktoré bude spracovávať, o účele a dobe trvania spracovania a o tom, či budú dáta prenášané tretej strane na účely poskytovania služby s pridanou hodnotou. ...“

- 9 Článok 15 smernice 2002/58, nazvaný „Uplatňovanie niektorých ustanovení smernice [95/46]“, v odseku 1 uvádza:

„Členské štáty môžu prijať legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu práv a povinností uvedených v článku 5, článku 6, článku 8 ods. 1, 2, 3 a 4 a článku 9 tejto smernice, ak také obmedzenie predstavuje nevyhnutné, vhodné a primerané opatrenie v demokratickej spoločnosti na zabezpečenie národnej bezpečnosti (t. j. bezpečnosti štátu), obrany, verejnej bezpečnosti a na zabránenie, vyšetrovanie, odhaľovanie a stíhanie trestných činov alebo neoprávnené používanie [neoprávneného používania – *neoficiálny preklad*] elektronického komunikačného systému podľa článku 13 ods. 1 smernice [95/46]. Na tento účel členské štáty môžu, medzi iným, prijať legislatívne opatrenia umožňujúce zadržanie [uchovávanie – *neoficiálny preklad*] údajov na limitované obdobie, oprávnené z dôvodov stanovených v tomto odseku. Všetky opatrenia uvedené v tomto odseku musia byť v súlade so všeobecnými princípmi práva [S]poločenstva vrátane tých, ktoré sú uvedené v článku 6 ods. 1 a 2 [ZEÚ].“

Smernica 2003/6

- 10 Odôvodnenia 1, 2, 12, 37, 41 a 44 smernice 2003/6 znejú:

„(1) Skutočný jednotný trh pre finančné služby je kľúčom pre zvyšovanie hospodárskeho rastu a tvorbu pracovných príležitostí v [S]poločenstve.

(2) Integrovaný a účinný finančný trh vyžaduje integritu trhu. Hladké fungovanie trhov s cennými papiermi a dôvera verejnosti v trhy sú nevyhnutnou podmienkou hospodárskeho rastu a blahobytu. Zneužívanie trhu poškodzuje integritu finančných trhov a dôveru verejnosti v cenné papiere a deriváty.

...

(12) Zneužívanie trhu spočíva v obchodovaní s využitím dôverných informácií a v manipulácii s trhom. Cieľ právnych predpisov zameraných proti obchodovaniu s využitím dôverných informácií je ten istý ako pri právnych predpisoch proti manipulácii s trhom: zabezpečiť integritu finančných trhov [S]poločenstva a zvýšiť dôveru investorov v tieto trhy.

...

(37) Spoločný minimálny súbor účinných nástrojov a právomocí pre tento príslušný orgán každého členského štátu zaručí efektívnosť dohľadu. Aj subjekty trhu a všetci účastníci hospodárskeho diania by mali na svojej úrovni prispieť k integrite trhu. ...

...

(41) Cieľ navrhovaného kroku, menovite zabrániť zneužívaniu trhu vo forme obchodovania s využitím dôverných informácií a manipulácie s trhom, nemôžu členské štáty dostatočne dosiahnuť, a preto sa vďaka rozsahu a účinkom opatrení môže lepšie dosiahnuť na úrovni [S]poločenstva, [S]poločenstvo môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity uvedenou v článku 5 Zmluvy. V súlade so zásadou proporcionality podľa uvedeného článku táto smernica neprekračuje rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa.

(44) Táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznávané najmä v [Charte] a najmä jej článku 11 a článku 10 Európskeho dohovoru [o ochrane] ľudských práv [a základných slobôd]. ...“

11 Článok 11 tejto smernice stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté právomoci súdnych orgánov, každý členský štát určí jeden správny orgán príslušný zabezpečiť uplatňovanie ustanovení prijatých podľa tejto smernice.

...“

12 Podľa článku 12 uvedenej smernice:

„1. Príslušný orgán dostane všetky právomoci dohľadu a vyšetrovacie právomoci, ktoré sú potrebné na výkon jeho funkcií. ...

2. Bez toho, aby bol dotknutý článok 6 ods. 7, právomoci uvedené v odseku 1 tohto článku sa uplatňujú v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom a zahŕňajú aspoň právo:

a) na prístup ku každému dokumentu v akejkolvek forme a na obdržanie jeho kópie,

...

d) žiadať existujúce telefónne záznamy a existujúce záznamy o prenose údajov,

...“

Nariadenie č. 596/2014

13 Nariadenie č. 596/2014 s účinnosťou od 3. júla 2016 zrušilo a nahradilo smernicu 2003/6.

14 Odôvodnenia 1, 2, 7, 24, 44, 62, 65, 66, 77 a 86 tohto nariadenia znejú:

„(1) Skutočný vnútorný trh pre finančné služby je rozhodujúci pre hospodársky rast a vytváranie pracovných miest v Únii.

(2) Integrovaný, účinný a transparentný finančný trh si vyžaduje integritu trhu. Hladké fungovanie trhov s cennými papiermi a dôvera verejnosti v trhy sú nevyhnutnou podmienkou hospodárskeho rastu a blahobytu. Zneužívanie trhu poškodzuje integritu finančných trhov a dôveru verejnosti v cenné papiere a deriváty.

...

(7) Zneužívanie trhu je pojem, ktorý zahŕňa neoprávnené konanie na finančných trhoch a na účely tohto nariadenia by sa mal chápať tak, že pozostáva z obchodovania s využitím dôverných informácií, neoprávneného zverejňovania dôverných informácií a manipulácie s trhom. Takéto konanie bráni úplnej a riadnej transparentnosti trhu, ktorá je predpokladom pre obchodovanie všetkých hospodárskych subjektov na integrovaných finančných trhoch.

...

- (24) Ak právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá disponuje dôvernou informáciou, nadobudne či prevedie alebo sa pokúsi nadobudnúť či previesť finančné nástroje, ktorých sa táto informácia týka, či už na vlastný účet alebo na účet tretej strany, a to priamo alebo nepriamo, malo by sa predpokladať, že daná osoba využila túto informáciu. Týmto predpokladom nie sú dotknuté práva na obhajobu. Otázka, či osoba porušila zákaz obchodovania s využitím dôverných informácií alebo sa pokúsila o obchodovanie s využitím dôverných informácií, by sa mala analyzovať vzhľadom na účel tohto nariadenia, ktorým je ochrana integrity finančných trhov a posilnenie dôvery investorov, ktorá sa zakladá na uistení, že investori sa budú nachádzať v rovnakom postavení a budú chránení proti zneužívaniu dôverných informácií.

...

- (44) Mnohé finančné nástroje sa oceňujú odkazom na referenčné hodnoty. Skutočná manipulácia s referenčnými hodnotami vrátane medzibankových úrokových sadzieb alebo pokus o ňu môže mať vážny vplyv na dôveru trhu a môže viesť k významným stratám pre investorov alebo k narušeniu reálnej ekonomiky. ...
- (62) Súbor účinných nástrojov, právomocí a zdrojov pre príslušný orgán každého členského štátu zaručí účinnosť dohľadu. V tomto nariadení sa preto stanovuje najmä minimálny súbor právomocí dohľadu a vyšetrovacích právomocí, ktoré by mali byť zverené príslušným orgánom členských štátov v súlade s vnútroštátnym právom. Uvedené právomoci by sa mali vykonávať, ak to vnútroštátne právo vyžaduje, obrátením sa na príslušné justičné orgány. ...

...

- (65) Existujúce nahrávky telefonických konverzácií a záznamy o prenose údajov od investičných spoločností, úverových inštitúcií a finančných inštitúcií, ktoré vykonávajú transakcie a dokumentujú ich vykonanie, ako aj existujúce telefónne záznamy a záznamy o prenose údajov od telekomunikačných operátorov predstavujú dôležité, a niekedy jediné dôkazy pre odhalenie a dokázanie existencie obchodovania s využitím dôverných informácií a manipulácie s trhom. Telefónne záznamy a záznamy o prenose údajov môžu preukázať totožnosť osoby zodpovednej za šírenie nepravdivých alebo zavádzajúcich informácií alebo skutočnosť, že osoby boli v určitej dobe v kontakte a že existuje vzťah medzi dvomi alebo viacerými osobami. Príslušné orgány by preto mali mať možnosť vyžiadať si existujúce nahrávky telefonických konverzácií, záznamy elektronickej komunikácie a záznamy o prenose údajov, ktoré má k dispozícii investičná spoločnosť, úverová inštitúcia či finančná inštitúcia v súlade so smernicou [Európskeho parlamentu a Rady] 2014/65/EÚ [z 15. mája 2014 o trhoch s finančnými nástrojmi, ktorou sa mení smernica 2002/92/ES a smernica 2011/61/EÚ (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 349)]. Prístup k dátovým a telefónnym záznamom je potrebný v záujme zabezpečenia dôkazov a vyšetrovania indícií týkajúcich sa možného obchodovania s využitím dôverných informácií alebo manipulácie s trhom, a tým pre odhaľovanie a ukládanie sankcií za zneužívania trhu. S cieľom zaviesť v Únii rovnaké podmienky vo vzťahu k prístupu k telefónnym záznamom a existujúcim záznamom o prenose údajov, ktoré má telekomunikačný operátor, alebo k existujúcim nahrávkam telefonických konverzácií a záznamom o prenose údajov, ktoré má investičná spoločnosť, úverová inštitúcia alebo finančná inštitúcia, by príslušné orgány mali mať v súlade

s vnútroštátnym právom možnosť vyžiadať si existujúce telefónne záznamy a existujúce záznamy o prenose údajov, ktoré má telekomunikačný operátor, pokiaľ to povoľuje vnútroštátne právo, a existujúce nahrávky telefonických konverzácií, ako aj záznamy o prenose údajov, ktoré má investičná spoločnosť, a to v prípadoch dôvodného podozrenia, že takéto záznamy spojené s predmetom kontroly alebo vyšetrovania môžu mať význam pri dokazovaní obchodovania s využitím dôverných informácií alebo manipulácie s trhom, ktoré porušujú toto nariadenie. Prístup k telefónnym záznamom a záznamom o prenose údajov, ktoré má telekomunikačný operátor, nezahŕňa prístup k obsahu hlasovej komunikácie prostredníctvom telefónu.

- (66) Aj keď sa v tomto nariadení stanovuje minimálny súbor právomocí, ktoré by mali byť zverené príslušným orgánom, tieto právomoci sa musia vykonávať v rámci uceleného systému vnútroštátneho práva, ktorý zaručuje dodržiavanie základných práv vrátane práva na súkromie. Pre výkon uvedených právomocí, ktoré môžu predstavovať vážne zásahy do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlika a komunikácie, by členské štáty mali mať zavedené primerané a účinné záruky proti akémukoľvek zneužitiu, napríklad v prípade potreby požiadavka získať predchádzajúci súhlas justičných orgánov dotknutého členského štátu. Členské štáty by mali poskytnúť príslušným orgánom možnosť, aby vykonávali takéto právomoci zasahujúce do súkromia v rozsahu potrebnom na riadne vyšetrenie závažných prípadov, ak neexistujú rovnocenné prostriedky na účinné dosiahnutie rovnakého výsledku.

...

- (77) Toto nariadenie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v [Charte]. Preto by sa toto nariadenie malo vykladať a uplatňovať v súlade s týmito právami a zásadami. ...

...

- (86) Keďže cieľ tohto nariadenia, a to zabrániť zneužívaniu trhu vo forme obchodovania s využitím dôverných informácií, neoprávneného zverejnenia dôverných informácií a manipulácie s trhom, nie je možné uspokojivo dosiahnuť na úrovni samotných členských štátov, ale z dôvodu jeho rozsahu a vplyvu ho možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, môže Únia prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity podľa článku 5 [ZEÚ]. V súlade so zásadou proporcionality podľa uvedeného článku toto nariadenie nepresahuje rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa.“

- 15 Podľa článku 1 uvedeného nariadenia:

„Týmto nariadením sa ustanovuje spoločný regulačný rámec týkajúci sa obchodovania s využitím dôverných informácií, neoprávneného zverejnenia dôverných informácií a manipulácie s trhom (zneužívania trhu), ako aj opatrení na zabránenie zneužívaniu trhu s cieľom zaistiť integritu finančných trhov v Únii a zvýšiť ochranu investorov a ich dôveru v tieto trhy.“

- 16 Článok 3 toho istého nariadenia s názvom „Vymedzenia pojmov“ vo svojom odseku 1 bode 27 stanovuje:

„Na účely tohto nariadenia sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

...

27. „záznamy o prenose údajov“ sú záznamy o prenose údajov v zmysle článku 2 druhého pododseku písm. b) smernice [2002/58].“
- 17 Podľa článku 14 nariadenia č. 596/2014 s názvom „Zákaz obchodovania s využitím dôverných informácií a neoprávneného zverejňovania dôverných informácií“:
- „Osoba sa nesmie:
- a) zapojiť sa alebo sa pokúsiť o zapojenie sa do obchodovania s využitím dôverných informácií;
  - b) odporúčať, aby sa iná osoba zapojila do obchodovania s využitím dôverných informácií, alebo navádzať inú osobu, aby sa zapojila do obchodovania s využitím dôverných informácií, alebo
  - c) neoprávnené zverejňovanie dôverných informácií.“
- 18 Článok 22 tohto nariadenia stanovuje:
- „Bez toho, aby boli dotknuté právomoci súdnych orgánov, každý členský štát určí na účely tohto nariadenia jeden správny príslušný orgán. ...“
- 19 Článok 23 uvedeného nariadenia, nazvaný „Právomoci príslušných orgánov“, v odsekoch 2 a 3 stanovuje:
- „2. Príslušné orgány s cieľom plniť svoje povinnosti podľa tohto nariadenia majú v súlade s vnútroštátnym právom aspoň tieto právomoci v oblasti dohľadu a vyšetrovania:
- a) prístup ku všetkým dokumentom a údajom v akejkoľvek forme a dostať alebo si urobiť ich kópie;
- ...
- g) požadovať existujúce záznamy telefonických konverzácií, záznamy elektronickej komunikácie alebo záznamy o prenose údajov, ktoré má k dispozícii investičná spoločnosť, úverová inštitúcia alebo finančná inštitúcia;
  - h) ak to umožňuje vnútroštátne právo, požadovať existujúce záznamy o prenose údajov, ktoré má telekomunikačný operátor, keď existuje dôvodné podozrenie, že došlo k porušeniu právnych predpisov, a keď takéto záznamy môžu byť dôležité na vyšetrenie porušenia článku 14 písm. a) alebo b) alebo článku 15;
- ...
3. Členské štáty zabezpečia zavedenie vhodných opatrení, aby príslušné orgány mali všetky právomoci v oblasti dohľadu a vyšetrovania, ktoré sú nevyhnutné na plnenie ich povinností.
- ...“

Francúzske právo

CPCE

- 20 Code des postes et des communications électroniques (Zákonník pôšt a elektronických komunikácií) v znení uplatniteľnom na spory vo veci samej (ďalej len „CPCE“) vo svojom článku L. 34-1 stanovoval:

„I. – Tento článok sa vzťahuje na spracovávanie osobných údajov pri poskytovaní elektronických komunikačných služieb verejnosti; vzťahuje sa najmä na siete, ktoré využívajú zariadenia na zhromažďovanie údajov a ich identifikáciu.

II. – Bez toho, aby boli dotknuté odseky III, IV, V a VI, prevádzkovatelia elektronických komunikácií, a najmä osoby, ktorých činnosť spočíva v poskytovaní prístupu verejnosti ku komunikačným službám online, vymažú alebo anonymizujú všetky údaje o prenose dát.

Osoby, ktoré poskytujú verejnosti elektronické komunikačné služby, zavedú v súlade s predchádzajúcim pododsekom interné postupy na spracovanie žiadostí príslušných orgánov.

Osoby, ktoré v rámci hlavnej alebo vedľajšej podnikateľskej činnosti poskytujú verejnosti pripojenie, ktoré umožňuje komunikáciu online prostredníctvom prístupu k sieti, a to aj bezodplatne, musia dodržiavať ustanovenia vzťahujúce sa na prevádzkovateľov elektronických komunikácií na základe tohto článku.

III. – Na účely vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov alebo porušenia povinnosti vymedzenej v článku L. 336-3 Code de la propriété intellectuelle [(Zákonník duševného vlastníctva)], alebo na účely predchádzania útokom na systémy automatizovaného spracovávania údajov stanoveným v článkoch 323-1 až 323-3-1 Code pénal [(Trestný zákon)] a stíhaných podľa týchto článkov a len s cieľom umožniť v prípade potreby poskytnutie súdneho orgánu alebo Vysokému úradu uvedenému v článku L. 331-12 Zákonníka duševného vlastníctva alebo národnému orgánu pre bezpečnosť informačných systémov uvedenému v článku L. 2321-1 Code de la défense [(Zákonník obrany)] možno úkony zamerané na vymazanie alebo anonymizáciu určitých kategórií technických údajov odložiť najdlhšie o jeden rok. Dekrétom prerokovaným v Conseil d'État [(Štátna rada)], prijatým po stanovisku Commission nationale de l'informatique et des libertés [(Národná komisia pre informačné technológie a občianske slobody)], sa v medziach stanovených v odseku VI stanovujú tieto kategórie údajov a doba ich uchovávaní podľa činnosti prevádzkovateľov a povahy komunikácie, ako aj podmienky náhrady prípadných dodatočných nákladov, ktoré možno určiť a ktoré konkrétne súvisia so službami, ktoré prevádzkovatelia z tohto dôvodu zabezpečujú na žiadosť štátu.

...

VI. – Údaje uchovávané a spracovávané za podmienok stanovených v odsekoch III, IV a V sa týkajú výlučne identifikácie užívateľov služieb poskytovaných prevádzkovateľmi, technických vlastností komunikácie zabezpečovanej prevádzkovateľmi a polohy koncových zariadení.

V nijakom prípade sa nemôžu týkať obsahu prijatej alebo odoslanej korešpondencie alebo informácií konzultovaných v akejkoľvek forme v rámci tejto komunikácie.

Uchovávanie a spracovávanie údajov sa uskutočňuje v súlade s ustanoveniami n° 78-17 du 6 janvier 1978 relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés [(zákon č. 78-17 zo 6. januára 1978 o informatike, súboroch a slobodách)].

Prevádzkovatelia prijímú všetky opatrenia s cieľom zabrániť využívaniu týchto údajov na iné účely než tie, ktoré sú uvedené v tomto článku.“

- 21 Článok L. 34-1 code des postes et des communications électroniques (Zákonník pôšt a elektronických komunikácií) v znení vyplývajúcom z loi n° 2021-998, du 30 juillet 2021, relative à la prévention d'actes de terrorisme et au renseignement (zákon č. 2021-998 z 30. júla 2021 o predchádzaní teroristickým činom a o spravodajských službách) (JORF z 31. júla 2021, text č. 1) vo svojich odsekoch IIa až IIIa stanovuje:

„IIa. – Prevádzkovatelia elektronických komunikácií sú povinní uchovávať:

1° Na účely trestného konania, prevencie hrozieb pre verejnú bezpečnosť a zabezpečenia národnej bezpečnosti informácie o občianskej totožnosti užívateľa do uplynutia piatich rokov od skončenia platnosti jeho zmluvy.

2° Na rovnaké účely, ako sú uvedené v bode 1 tohto odseku IIa, ďalšie informácie poskytnuté užívateľom pri uzatváraní zmluvy alebo pri vytvorení účtu, ako aj informácie o platbe do uplynutia jedného roka od skončenia platnosti jeho zmluvy alebo od zrušenia jeho účtu.

3° Na účely boja proti trestnej činnosti a závažnej kriminalite, predchádzania závažným hrozbám pre verejnú bezpečnosť a zabezpečenia ochrany národnej bezpečnosti, technické údaje umožňujúce identifikovať zdroj pripojenia alebo údaje týkajúce sa použitých koncových zariadení do uplynutia jedného roka od okamihu pripojenia alebo použitia koncových zariadení.

III. – Z dôvodov súvisiacich s ochranou národnej bezpečnosti môže predseda vlády v prípade, že sa zistí závažná, aktuálna alebo predvídateľná hrozba pre túto bezpečnosť, dekrétom uložiť prevádzkovateľom elektronických komunikácií povinnosť, aby na obdobie jedného roka uchovávali okrem údajov uvedených v bode 3° odseku IIa aj určité ďalšie kategórie údajov o prenose dát, ktoré ich dopĺňajú, a údaje o polohe spresnené dekrétom prijatom po konzultácii Conseil d'État (Štátna rada).

Príkaz predsedu vlády, ktorého doba uplatňovania nemôže presiahnuť jeden rok, môže byť obnovený, ak sú naďalej splnené podmienky stanovené na jeho vydanie. Jej uplynutie nemá vplyv na dobu uchovávania údajov uvedených v prvom pododseku tohto odseku III.

IIIa. – Vo vzťahu k údajom uchovávaným prevádzkovateľmi podľa tohto článku možno vydať príkaz na urýchléné uchovávanie zo strany orgánov, ktoré majú podľa zákona prístup k údajom o elektronických komunikáciách na účely predchádzania a potlačania trestnej činnosti, závažnej kriminality a iných závažných prípadov porušovania pravidiel, za ktorých dodržiavanie sú tieto orgány zodpovedné, s cieľom získať prístup k týmto údajom.“

22 Článok R. 10-13 CPCE znie:

„I. – V súlade s odsekom III článku L. 34-1 prevádzkovateľa elektronických komunikácií na účely vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov uchovávajú:

- a) informácie, ktoré umožňujú identifikovať užívateľa;
- b) údaje o použitých koncových komunikačných zariadeniach;
- c) technické vlastnosti, ako aj dátum, čas a dĺžku trvania každej komunikácie;
- d) údaje o vyžiadaných alebo použitých doplnkových službách a ich poskytovateľoch;
- e) údaje, ktoré umožňujú identifikovať jedného alebo viacerých adresátov komunikácie.

II. – V prípade telefonických činností prevádzkovateľ uchováva údaje spomenuté v odseku II a navyše údaje, ktoré umožnia identifikovať pôvod a polohu komunikácie.

III. – Údaje spomenuté v tomto článku sa uchovávajú jeden rok odo dňa ich zaznamenania.

...“

LCEN

23 Článok 6 loi n° 2004-575, du 21 juin 2004, pour la confiance dans l'économie numérique (zákon č. 2004-575 z 21. júna 2004 na podporu dôvery v digitálne hospodárstvo) (JORF z 22. júna 2004, s. 11168) v znení uplatniteľnom na spory vo veci samej (ďalej len „LCEN“) stanovoval:

„I. – 1. Osoby, ktorých činnosť spočíva v poskytovaní prístupu verejnosti ku komunikačným službám online, informujú účastníkov o existencii technických prostriedkov umožňujúcich obmedziť prístup k určitým službám alebo si ich vybrať a ponúknu im aspoň jeden z týchto prostriedkov.

...

2. Fyzické alebo právnické osoby, ktoré pre verejnosť prostredníctvom verejných komunikačných služieb online, a to aj bezodplatne, zabezpečujú uchovávanie znakov, dokumentov, obrázkov, zvukov alebo správ akéhokoľvek druhu dodaných príjemcami týchto služieb, nemôžu niesť zodpovednosť za škodu spôsobenú činnosťami alebo informáciami uloženými na žiadosť príjemcu týchto služieb, ak nič nevedeli o ich nezákonnej povahe alebo si neboli vedomí skutočností alebo okolností, z ktorých by bola zrejmá táto povaha, alebo ak od okamihu, keď sa dozvedeli o tejto nezákonnej povahe, konali urýchlene s cieľom odstrániť tieto údaje alebo znemožniť k nim prístup.

...“

II. – Osoby uvedené v odseku I bodoch 1 a 2 ukladajú a uchovávajú údaje umožňujúce zistiť, kto prispel k tvorbe obsahu alebo jedného z obsahov služieb, ktorých sú poskytovateľmi.

Poskytnú osobám, ktoré publikujú vo verejne dostupnej komunikačnej službe online, technické prostriedky, ktoré im umožnia splniť podmienky identifikácie stanovené v odseku III.

Súdny orgán môže od poskytovateľov uvedených v odseku I bodoch 1 a 2 vyžadovať poskytnutie údajov uvedených v prvom pododseku.

Na spracovanie týchto údajov sa vzťahujú ustanovenia článkov 226-17, 226-21 a 226-22 Trestného zákona.

Dekrétom Conseil d'État [(Štátna rada)], prijatom po konzultácii s Národnou komisiou pre informačné technológie a občianske slobody, sa vymedzia údaje uvedené v prvom pododseku a stanoví sa doba a podmienky ich uchovávaní.

...“

CMF

- 24 Článok L. 621-10 code monétaire et financier (Menový a finančný zákonník) (ďalej len „CMF“) v znení uplatniteľnom na spory vo veci samej vo svojom prvom odseku stanovoval:

„Vyšetrovatelia a kontrolóri si môžu, pokiaľ ide o potreby vyšetrovania alebo kontroly, vyžiadať všetky dokumenty bez ohľadu na ich nosič. Vyšetrovatelia si môžu tiež vyžiadať údaje uchovávané a spracovávané telekomunikačnými operátormi v rámci článku L. 34-1 [CPCE] a poskytovateľmi uvedenými v bodoch 1 a 2 odseku I článku 6 [LCEN] a získať ich kópiu.

...“

- 25 Na základe rozhodnutia Conseil constitutionnel (Ústavná rada, Francúzsko) z 21. júla 2017, ktorým bola vyhlásená protiústavnosť druhej vety prvého odseku článku L. 621-10 CMF, zákonodarca prostredníctvom loi n° 2018-898, du 23 octobre 2018, relative à la lutte contre la fraude (zákon č. 2018-898 z 23. októbra 2018 o boji proti podvodom) (JORF z 24. októbra 2018, text č. 1), doplnil do Menového a finančného zákonníka článok L. 621-10-2, ktorý stanovuje:

„Na účely vyšetrovania zneužívania trhu definovaného v nariadení [č. 596/2014] si vyšetrovatelia môžu vyžiadať údaje, ktoré uchovávajú a spracúvajú telekomunikační operátori, za podmienok a s obmedzeniami, ktoré sú stanovené v článku L. 34-1 [CPCE], a poskytovatelia uvedení v bodoch 1 a 2 odseku I článku 6 [LCEN].

Na poskytnutie údajov uvedených v prvom odseku tohto článku je potrebné predchádzajúce povolenie kontrolóra žiadostí o poskytnutie údajov o pripojení.

Kontrolór žiadostí o poskytnutie údajov o pripojení je striedavo riadny alebo emeritný člen Conseil d'État (Štátna rada) zvolený na plenárnom zasadnutí Conseil d'État (Štátna rada) a riadny alebo emeritný sudca Cour de cassation (Kasačný súd) zvolený na plenárnom zasadnutí uvedeného súdu. Rovnakým spôsobom je vymenovaný aj jeho náhradník, ktorý je z iného súdu. Kontrolór žiadostí o poskytnutie údajov o pripojení a jeho náhradník sú zvolení na obdobie štyroch rokov, ktoré nemožno obnoviť.

...

Kontrolór žiadosti o poskytnutie údajov o pripojení nemôže pri výkone svojej činnosti prijímať ani žiadať nijaký pokyn od Úradu pre finančné trhy ani od žiadneho iného orgánu. Je povinný zachovávať služobné tajomstvo za podmienok stanovených v článku L. 621-4 tohto zákonníka.

Jednotlivé veci sa mu predkladajú na základe odôvodnenej žiadosti generálneho tajomníka alebo zástupcu generálneho tajomníka Úradu pre finančné trhy. Táto žiadosť obsahuje skutočnosti, ktoré môžu odôvodniť jej dôvodnosť.

Povolenie sa založí do vyšetrovacieho spisu.

Vyšetrovatelia využívajú údaje poskytnuté telekomunikačnými operátormi a poskytovateľmi uvedenými v prvom odseku tohto článku výlučne v rámci vyšetrovania, na vedenie ktorého získali súhlas.

Údaje o pripojení týkajúce sa skutočností, ktoré boli predmetom oznámenia o výhradách kolégiom Úradu pre finančné a trhy, sa zničia po uplynutí lehoty šiestich mesiacov od konečného rozhodnutia sankčného výboru alebo odvolacích súdov. V prípade zmieru začne šesťmesačná lehota plynúť od vykonania dohody.

Údaje o pripojení týkajúce sa skutočností, ktoré neboli oznámené kolégiom Úradu pre finančné trhy, sa po uplynutí lehoty jedného mesiaca od rozhodnutia kolégia zničia.

V prípade postúpenia vyšetrovacej správy prokurátorovi finančnej správy alebo v prípade, že prokurátor finančnej správy začne trestné stíhanie..., údaje o pripojení sa odovzdajú prokurátorovi finančnej republiky a neuchováva ich Úrad pre finančné trhy.

Podrobné pravidlá uplatňovania tohto článku sú stanovené dekrétom Conseil d'État (Štátna rada).“

Spory vo veci samej, prejudiciálne otázky a konanie na Súdnom dvore

- 26 Uznesením z 22. mája 2014 bolo proti VD a SR začaté trestné stíhanie vo veci skutkov kvalifikovaných ako trestný čin obchodovania s využitím dôverných informácií a navádzania na obchodovanie s využitím dôverných informácií. Táto informácia bola následne rozšírená prvým dodatočným uznesením zo 14. novembra 2014 o spolupáchateľstvo pri trestnom čine.
- 27 V dňoch 23. a 25. septembra 2015 Úrad pre finančné trhy (AMF) (Francúzsko) oznámil vyšetrojúcemu sudcovi určité informácie, ktoré mal k dispozícii v rámci vyšetrovania, ktoré viedol podľa článku L. 621-10 CMF, najmä osobné údaje pochádzajúce z telefonických hovorov uskutočnených VD a SR, ktoré vyšetrovatelia AMF získali na základe článku L. 34-1 CPCE od prevádzkovateľov elektronických komunikačných služieb.
- 28 V nadväznosti na oznámenie, ktoré takto vykonal AMF, bolo vyšetrovanie prostredníctvom troch dodatočných uznesení z 29. septembra 2015, 22. decembra 2015 a 23. novembra 2016 rozšírené o trestný čin korupcie a legalizácie príjmov z trestnej činnosti.
- 29 VD bol 10. marca 2017 obvinený zo spáchania trestných činov obchodovania s využitím dôverných informácií a z legalizácie príjmov z trestnej činnosti a SR bol 29. mája 2017 obvinený z obchodovania s využitím dôverných informácií.

- 30 VD a SR sa v rozsahu, v akom sa ich obvinenie zakladalo na údajoch o prenose dát poskytnutých zo strany AMF, obrátili na Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž, Francúzsko) so žalobou, pričom uviedli najmä žalobný dôvod založený v podstate na porušení článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj článkom 52 ods. 1 Charty. Konkrétnejšie, opierajúc sa o judikatúru vyplývajúcu z rozsudku z 21. decembra 2016, *Tele2 Sverige a Watson a i.* (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970), VD a SR namietajú proti skutočnosti, že tento úrad pri zhromažďovaní uvedených údajov vychádzal z článku L. 621-10 CMF a článku L. 34-1 CPCE, pretože tieto ustanovenia neboli jednak v súlade s právom Únie, keďže stanovovali všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o pripojení, a jednak nestanovovali žiadne obmedzenia právomoci vyšetrovateľov AMF vyžiadať si uchovávané údaje.
- 31 Dvoma rozsudkami Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž) z 20. decembra 2018 a zo 7. marca 2019 tento súd zamietol odvolania VD a SR. Z informácií uvedených v návrhoch na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že na účely zamietnutia žalobného dôvodu založeného v podstate na porušení článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty sa súdy rozhodujúce vo veci samej opreli najmä o skutočnosť, že článok 23 ods. 2 písm. h) nariadenia č. 596/2014 o zneužívaní trhu umožňuje príslušným orgánom v medziach vnútroštátneho práva požadovať existujúce záznamy o prenose údajov, ktoré má prevádzkovateľ elektronických komunikačných služieb, keď existuje dôvodné podozrenie, že došlo k porušeniu zákazu obchodovania s využitím dôverných informácií podľa článku 14 písm. a) alebo b) tohto nariadenia, a keď sa tieto záznamy môžu ukázať ako relevantné na účel vyšetrovania tohto porušenia.
- 32 VD a SR podali proti týmto rozsudkom odvolanie na vnútroštátny súd, pričom uviedli žalobný dôvod založený najmä na porušení ustanovení Charty a smernice 2002/58 uvedených v predchádzajúcom bode.
- 33 Pokiaľ ide o prístup k údajom o pripojení, vnútroštátny súd odkazuje na rozhodnutie Conseil constitutionnel (Ústavná rada) z 21. júla 2017, z ktorého vyplýva, že postup prístupu k osobným údajom uchovávaným vyšetrovateľmi AMF, ako ho upravuje francúzske právo, nie je v súlade s právom na rešpektovanie súkromného života, ktoré je zaručené článkom 2 Deklarácie práv človeka a občana z roku 1789, pričom v ňom zdôraznila, že hoci vnútroštátny zákonodarca vyhradil právomoc vyžiadať si tieto údaje v rámci vyšetrovania oprávneným zamestnancom viazaným zachovávať služobné tajomstvo, a uvedeným zamestnancom nepriznal právomoc na nútený výkon, nedoplnil tento postup o žiadnu ďalšiu záruku, ktorá by mohla zabezpečiť rovnováhu medzi právom na rešpektovanie súkromného života na jednej strane a zabránením porušeniam verejného poriadku a odhaľovaniam páchatelov trestnej činnosti na strane druhej, takže sa druhá veta prvého pododseku článku L. 621-10 CMF mala vyhlásiť za v rozpore s francúzskou Ústavou.
- 34 Vnútroštátny súd okrem toho na jednej strane uvádza, že Conseil constitutionnel (Ústavná rada) konštatovala, že vzhľadom na „zjavne neprimerané“ dôsledky okamžitého zrušenia tohto ustanovenia na prebiehajúce konania bolo potrebné odložiť dátum tohto zrušenia na 31. december 2018, a na druhej strane, že vnútroštátny zákonodarca vyvodil dôsledky vyhlásenia protiústavnosti prvého pododseku článku L. 621-10 CMF tým, že do tohto zákonníka vložil článok L. 621-10-2.
- 35 Vnútroštátny súd, ktorý pripomína úvahy vyplývajúce z bodu 125 rozsudku z 21. decembra 2016, *Tele2 Sverige a Watson a i.* (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970), sa domnieva, že neplatnosť druhej vety prvého odseku článku L. 621-10 CMF, ktorá sa uplatňuje v čase skutkových okolností

vo veci samej, nemôže vyplývať z tohto vyhlásenia protiústavnosti vzhľadom na odklad účinkov zrušenia tohto ustanovenia. Domnieva sa však, že možnosť vyšetrovateľov AMF podľa tohto ustanovenia získať údaje o pripojení bez predchádzajúceho preskúmania súdom alebo nezávislým správnym orgánom nie je v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z článkov 7, 8 a 11 Charty, ako ich vykladá Súdny dvor.

- 36 Za týchto podmienok vzniká v tejto súvislosti jedine otázka možnosti odložiť časové účinky zrušenia článku L. 621-10 CMF, hoci tento článok nie je v súlade s Chartou.
- 37 Pokiaľ ide o uchovávanie údajov o pripojení, vnútroštátny súd v prvom rade uvádza, že hoci odsek II článku L. 34-1 CPCE stanovuje zásadnú povinnosť, podľa ktorej poskytovatelia elektronických komunikačných služieb musia vymazať alebo anonymizovať všetky údaje o prenose dát, táto povinnosť je spojená s niekoľkými výnimkami vrátane výnimky stanovenej v odseku III tohto ustanovenia, ktorá sa týka „potreby vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov“. Pre tieto osobitné potreby sa vykonanie výmazu alebo anonymizácie určitých údajov odkladá o jeden rok.
- 38 V tejto súvislosti spresňuje, že päť kategórií údajov, ktorých sa týkajú najmä podmienky definované v odseku III článku L. 34-1 CPCE, sú tie, ktoré sú vymenované v článku R. 10-13 CPCE. Tieto údaje sú generované alebo spracované v nadväznosti na komunikáciu a týkajú sa okolností tejto komunikácie a užívateľov služby, ale neposkytujú žiadny údaj o obsahu dotknutej komunikácie.
- 39 Pripomínajúc bod 112 rozsudku z 21. decembra 2016, *Tele2 Sverige a Watson a i.* (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970), podľa ktorého článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj článkom 52 ods. 1 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá na účely boja proti trestnej činnosti stanovuje všeobecné a nediferencované uchovávanie všetkých údajov o prenose dát a údajov o polohe všetkých registrovaných účastníkov a užívateľov týkajúcich sa všetkých prostriedkov elektronickej komunikácie, vnútroštátny súd uvádza, že v rámci konaní vo veciach samých mal AMF prístup k údajom uchovávaným prevádzkovateľmi elektronických komunikačných služieb z dôvodu podozrení týkajúcich sa obchodovania s využitím dôverných informácií a zneužívania trhu, ktoré môžu byť kvalifikované ako viaceré závažné trestné činy. Tento prístup bol odôvodnený potrebou tohto orgánu, aby na účely zabezpečenia účinnosti svojho vyšetrovania zvažil rôzne uchovávané údaje v určitom časovom období s cieľom aktualizovať dôverné informácie, ktoré kolujú medzi viacerými osobami, vďaka ktorým sa odhalila existencia protiprávných postupov v danej oblasti.
- 40 Podľa vnútroštátneho súdu vyšetrovanie vykonávané zo strany AMF zodpovedá povinnostiam uloženým členským štátom článkom 12 ods. 2 písm. d) smernice 2003/6 a článkom 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia č. 596/2014 v spojení s článkom 1 tohto nariadenia, a to najmä povinnosť požadovať oznámenie existujúcich záznamov o prenose dát, ktoré majú prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb.
- 41 Okrem toho tento súd na jednej strane s odkazom na odôvodnenie 65 uvedeného nariadenia zdôrazňuje, že tieto údaje o pripojení predstavujú podstatný a niekedy jediný dôkaz umožňujúci odhaliť a preukázať existenciu obchodovania s využitím dôverných informácií, pretože umožňujú určiť totožnosť osoby, ktorá poskytla nepravdivé alebo zavádzajúce informácie, alebo preukázať, že osoby boli v danom čase v kontakte.

- 42 Na druhej strane vnútroštátny súd cituje odôvodnenie 66 toho istého nariadenia, z ktorého vyplýva, že výkon právomocí zverených príslušným finančným orgánom môže kolidovať s právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obdobia a komunikácie a že členské štáty by preto mali zabezpečiť primerané a účinné záruky proti akémukoľvek zneužitiu tým, že by obmedzili uvedené právomoci len na prípady, keď sú potrebné na správne vyšetrovanie závažných prípadov, v ktorých tieto štáty nemajú rovnocenné prostriedky na dosiahnutie rovnakého výsledku. Podľa neho z tohto odôvodnenia vyplýva, že niektoré prípady zneužitia trhu treba považovať za závažné trestné činy.
- 43 Tento súd okrem toho zdôrazňuje, že v rámci konaní vo veciach samých boli dôverné informácie, ktoré mohli charakterizovať hmotnoprávny prvok protiprávnych postupov v oblasti trhu, v podstate ústne a tajné.
- 44 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa vnútroštátny súd pýta na súlad článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty s požiadavkami vyplývajúcimi z článku 12 ods. 2 písm. d) smernice 2003/6 a článku 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia č. 596/2014.
- 45 Napokon v prípade, že by Súdny dvor dospel k záveru, že právna úprava týkajúca sa uchovávanía údajov o pripojení, o ktorú ide vo veci samej, nie je v súlade s právom Únie, vzniká otázka dočasného zachovania účinkov tejto právnej úpravy s cieľom vyhnúť sa právnej neistote a umožniť, aby sa predtým zhromaždené a uchovávané údaje použili na odhaľovanie a stíhanie obchodovania s využitím dôverných informácií.
- 46 Za týchto podmienok Cour de cassation (Kasačný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky, ktoré sú formulované vo veciach C-339/20 a C-397/20 rovnako:
- „1. Vyplýva z článku 12 ods. 2 písm. a) a d) smernice [2003/6] a článku 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia [č. 596/2014], ktorým bolo prvé uvedené ustanovenie nahradené s účinnosťou od 3. júla 2016, s prihliadnutím na odôvodnenie 65 tohto nariadenia, vzhľadom na tajnú povahu prenesených informácií a veľký počet osôb, ktoré môžu byť potenciálne dotknuté, že vnútroštátny zákonodarca môže uložiť prevádzkovateľom elektronických komunikácií povinnosť dočasného, ale všeobecného uchovávanía údajov o pripojení s cieľom umožniť správnomu orgánu spomenutému v článku 11 smernice [2003/6] a článku 22 nariadenia [č. 596/2014] požadovať od prevádzkovateľa v prípade, keď sa vo vzťahu k určitým osobám objaví dôvodné podozrenie, že sa podieľajú na obchodovaní s využitím dôverných informácií alebo na manipulácii s trhom, existujúce záznamy o prenose údajov, keď existuje dôvodné podozrenie, že tieto záznamy súvisiace s predmetom vyšetrovania môžu byť relevantné na preukázanie existencie porušenia, a to najmä z dôvodu, že umožňujú spätne zistiť kontakty, ktoré dotknuté osoby nadviazali ešte predtým, ako sa objavili podozrenia?
2. V prípade, že by Súdny dvor poskytol [na prvú otázku] takú odpoveď, ktorá by viedla Cour de cassation (Kasačný súd) ku konštatovaniu, že francúzska právna úprava v oblasti uchovávanía údajov o pripojení nie je v súlade s právom Únie, je možné dočasne zachovať účinky tejto právnej úpravy s cieľom zamedziť vzniku právnej neistoty a umožniť, aby sa predtým zozbierané a uchovávané údaje použili na jeden z cieľov sledovaných touto právnou úpravou?

3. Môže vnútroštátny súd dočasne zachovať účinky právnej úpravy, ktorá umožňuje zamestnancom nezávislého správneho orgánu povereného vyšetrovaním vo veciach zneužívania trhu získať údaje o pripojení bez predchádzajúceho preskúmania zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu?“
- 47 Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora zo 17. septembra 2020 boli veci C-339/20 a C-397/20 spojené na spoločné konanie na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania a rozsudku.
- 48 Conseil d'État (Štátna rada,) vydala rozsudok z 21. apríla 2021, French Data Network a i. (č. 393099, 394922, 397844, 397851, 424717, 424718), ktorým sa najmä vyjadrila k súladu niektorých vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré sú relevantné v rámci sporov vo veciach samých, konkrétne článku L. 34-1 CPCE a článku R. 10-13 CPCE, s právom Únie.
- 49 Účastníci pojednávania v prejednávanych veciach mali na výzvu Súdneho dvora príležitosť vyjadriť sa k prípadnému vplyvu tohto rozsudku Conseil d'État (Štátna rada) na tieto návrhy na začatie prejudiciálneho konania.
- 50 Zástupca francúzskej vlády na tomto pojednávaní uviedol, že Conseil d'État (Štátna rada) týmto rozsudkom v podstate vyhlásila za protiprávne ustanovenia umožňujúce vykonať všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o pripojení na účely boja proti trestnej činnosti s výnimkou uchovávanie IP adries a údajov týkajúcich sa občianskej totožnosti užívateľov elektronických komunikačných sietí, čím vyvodila dôsledky z rozsudku zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791). Spresnil však, že Conseil d'État (Štátna rada) má v rámci diskusie v konaní odpovedať aj na námietku francúzskej vlády, podľa ktorej je tento výklad práva Únie v rozpore s ústavnými pravidlami, t. j. pravidlami týkajúcimi sa predchádzania narušeniam verejného poriadku, najmä bezpečnosti osôb a majetku, a odhaľovania páchatelov trestných činov.
- 51 Zástupca francúzskej vlády v tejto súvislosti vysvetlil, že Conseil d'État (Štátna rada) túto námietku v dvoch krokoch zamietla. Na jednej strane síce uznala, že všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o pripojení je rozhodujúcou podmienkou úspešnosti trestných vyšetrovaní a že žiadna iná metóda ich nemôže účinne nahradiť. Conseil d'État (Štátna rada) však na základe najmä bodu 164 rozsudku zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), na druhej strane konštatovala, že urýchlené uchovanie údajov je povolené právom Únie, a to aj vtedy, keď sa toto urýchlené uchovanie týka údajov, ktoré boli pôvodne uchovávané na účely zabezpečenia národnej bezpečnosti.
- 52 Okrem toho zástupca francúzskej vlády spresnil, že v nadväznosti na rozsudok Conseil d'État (Štátna rada) z 21. apríla 2021, French Data Network a i. (č. 393099, 394922, 397844, 397851, 424717, 424718), vnútroštátny zákonodarca vložil odsek IIIa do článku L. 34-1 code des postes et des communications électroniques (Zákonník pôšt a elektronických komunikácií), ako sa uvádza v bode 21 tohto rozsudku.

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

- 53 V prvom rade treba pripomenúť, že Conseil d'État (Štátna rada) po predložení týchto návrhov na začatie prejudiciálneho konania vydala rozsudok z 21. apríla 2021, French Data Network a i. (č. 393099, 394922, 397844, 397851, 424717, 424718), týkajúci sa najmä súladu článku L. 34-1 CPCE a článku R. 10-13 CPCE s právom Únie.
- 54 Ako uviedol generálny advokát v bode 42 svojich návrhov a ako tiež vyplýva z vysvetlení poskytnutých vnútroštátnym súdom, ako sú uvedené v bodoch 27, 37 a 38 tohto rozsudku, tieto články predstavujú „kľúčové ustanovenia“ pri uplatňovaní článku L. 621-10 CMF, o ktorý ide vo veciach samých.
- 55 Na pojednávaní pred Súdny dvorom zástupca francúzskej vlády po tom, čo poukázal na legislatívny vývoj, ktorého sa týka článok L. 34-1 CPCE, v nadväznosti na spresnenia poskytnuté Súdny dvorom v rozsudku zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), ako bolo uvedené v bode 21 tohto rozsudku, v podstate uviedol, že na účely rozhodnutia o sporoch vo veciach samých vnútroštátny súd bude musieť v súlade so zásadou časovej pôsobnosti právnych predpisov zakotvenou v článkoch 7 a 8 Déclaration des droits de l'homme et du citoyen de 1789 (Deklarácia práv človeka a občana z roku 1789) zohľadniť ustanovenia vnútroštátnych právnych predpisov v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veciach samých, ku ktorým došlo v rokoch 2014 a 2015, takže rozsudok Conseil d'État (Štátna rada) z 21. apríla 2021, French Data Network a i. (č. 393099, 394922, 397844, 397851, 424717, 424718), nemožno v žiadnom prípade zohľadniť pri preskúmaní týchto návrhov na začatie prejudiciálneho konania.
- 56 Podľa ustálenej judikatúry prislúcha v rámci konania zavedeného článkom 267 ZFEÚ výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý vo veci koná a musí prevziať zodpovednosť za rozhodnutie sporu, aby s prihliadnutím na osobitné črty konkrétneho prípadu posúdil potrebu prejudiciálneho rozhodnutia na účely vyhlásenia svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok položených Súdnemu dvoru. V dôsledku toho, ak sa predložené otázky týkajú výkladu práva Únie, je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, bod 36 citovaných judikatúru).
- 57 Odmietnuť rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktorú položil vnútroštátny súd, možno len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijaký vzťah k existencii alebo predmetu sporu vo veci samej, ak ide o problém hypotetickej povahy, alebo tiež vtedy, keď Súdny dvor nemá k dispozícii skutkové a právne podklady nevyhnutné na užitočné zodpovedanie otázok, ktoré sú mu položené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. novembra 2009, Filipiak, C-314/08, EU:C:2009:719, bod 42 citovaných judikatúru).
- 58 V prejednávanej veci z návrhov na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že prvé a tretie otázky sa priamo netýkajú článku L. 34-1 CPCE a článku R. 10-13 CPCE, ale článku L. 621-10 CMF, na základe ktorého AMF požadoval od prevádzkovateľov elektronických komunikačných služieb oznámenie údajov o prenose dát týkajúcich sa telefonických hovorov uskutočnených VD a SR, na základe ktorých boli títo obvinení a ktorých prípustnosť ako dôkaz je v rámci konaní vo veciach samých spochybňovaná.

- 59 Okrem toho treba uviesť, že vnútroštátny súd sa druhou a treťou otázkou položenou v prejednávanej veci, ktoré nadväzujú na prvé otázky, v podstate pýta, či za predpokladu, že by predmetná vnútroštátna právna úprava týkajúca sa uchovávania a prístupu k údajom o pripojení bola v rozpore s právom Únie, by nebolo možné dočasne zachovať jej účinky, aby sa zabránilo právnej neistote a umožnilo by sa, aby sa údaje uchovávané na základe tejto právnej úpravy použili na účely odhaľovania a stíhania obchodovania s využitím dôverných informácií.
- 60 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na tie, ktoré uviedol generálny advokát v bodoch 44 až 47 svojich návrhov, treba konštatovať, že bez ohľadu na rozsudok Conseil d'État (Štátna rada) z 21. apríla 2021, French Data Network a i. (č. 393099, 394922, 397844, 397851, 424717, 424718), ako aj rozhodnutie Conseil constitutionnel (Ústavná rada) z 25. februára 2022 (č. 2021-976/977), v ktorom sa rozhodlo, že článok L. 34-1 CPCE v znení uvedenom v bode 20 tohto rozsudku je čiastočne protiústavný, ostáva odpoveď Súdneho dvora na položené otázky potrebná na vyriešenie sporov vo veciach samých.
- 61 V druhom rade treba uviesť, že na pojednávaní pred Súdny dvorom zástupca VD spochybnil uplatniteľnosť *ratione temporis* nariadenia č. 596/2014, pričom v podstate tvrdil, že ku skutkovým okolnostiam vo veci samej došlo pred nadobudnutím účinnosti tohto nariadenia. Na účely preskúmania otázok položených vnútroštátnym súdom sú teda relevantné len ustanovenia smernice 2003/6.
- 62 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry nová právna norma sa v zásade uplatní od nadobudnutia účinnosti aktu, ktorým sa táto norma zavádza, a že hoci sa neuplatní na právne situácie, ktoré vznikli a definitívne prebehli za účinnosti predchádzajúceho zákona, uplatní sa na ich budúce účinky, ako aj na nové právne situácie. Bez toho, aby tým bola dotknutá zásada zákazu retroaktivity právnych aktov, platí niečo iné len vtedy, keď novú normu sprevádzajú osobitné ustanovenia, ktoré konkrétne určujú podmienky jej časovej platnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. januára 2019, E.B., C-258/17, EU:C:2019:17, bod 50 a citovanú judikatúru, ako aj zo 14. mája 2020, Azienda Municipale Ambiente, C-15/19, EU:C:2020:371, bod 57).
- 63 Ako však bolo uvedené v bodoch 26 až 29 tohto rozsudku, hoci právne situácie dotknuté konaniami vo veciach samých vznikli pred nadobudnutím účinnosti nariadenia č. 596/2014, ktoré s účinnosťou od 3. júla 2016 zrušilo a nahradilo smernicu 2003/6, konania vo veciach samých pokračovali po tomto dátume, takže budúce účinky týchto situácií sa v súlade so zásadou pripomenutou v predchádzajúcom bode tohto rozsudku riadia nariadením č. 596/2014.
- 64 Z toho vyplýva, že v prejednávanej veci sú uplatniteľné ustanovenia nariadenia č. 596/2014. Okrem toho netreba rozlišovať medzi ustanoveniami uvádzanými vnútroštátnym súdom, ktoré vyplývajú zo smernice 2003/6 a z nariadenia č. 596/2014, keďže tieto ustanovenia majú v podstate podobný význam pre potreby výkladu, ktorý Súdny dvor podá v rámci prejednávanej veci.

O prvých otázkach

- 65 Vnútroštátny súd sa prvými otázkami v podstate pýta, či článok 12 ods. 2 písm. a) a d) smernice 2003/6 a článok 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia č. 596/2014 v spojení s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 a s prihliadnutím na články 7, 8 a 11, ako aj na článok 52 ods. 1 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia takým legislatívnym opatreniam, ako je legislatívne opatrenie dotknuté vo veciach samých, ktoré na účely boja proti trestným činom spočívajúcim v zneužívaní

trhu, do ktorých patrí aj obchodovanie s využitím dôverných informácií, stanovuje všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát po dobu jedného roka odo dňa ich zaznamenania.

- 66 Účastníci konania vo veciach samých a oprávnené subjekty, ktoré Súdnemu dvoru predložili písomné pripomienky, vyjadrili v tejto súvislosti rozdielne názory. Estónska vláda, Írsko, ako aj španielska a francúzska vláda sa domnievajú, že článok 12 ods. 2 písm. a) a d) smernice 2003/6, ako aj článok 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia č. 596/2014 implicitne, ale nevyhnutne oprávňujú vnútroštátneho zákonodarcu uložiť prevádzkovateľom elektronických komunikačných služieb všeobecnú a nediferencovanú povinnosť uchovávať údaje s cieľom umožniť príslušnému finančnému orgánu odhaľovať a postihovať obchodovanie s využitím dôverných informácií. Keďže, ako vyplýva z odôvodnenia 65 nariadenia č. 596/2014, uvedené záznamy predstavujú podstatný a niekedy jediný dôkaz umožňujúci odhaliť a preukázať existenciu obchodovania s využitím dôverných informácií, takáto povinnosť uchovávať údaje je nevyhnutná tak na zabezpečenie účinnosti vyšetrovaní a stíhaní zo strany uvedeného orgánu, a tým aj na zaručenie potrebného účinku článku 12 ods. 2 písm. a) a d) smernice 2003/6, ako aj článku 23 ods. 2 písm. h) nariadenia č. 596/2014 na účel splnenia cieľov všeobecného záujmu, ktoré tieto nástroje sledujú a ktoré majú zabezpečiť integritu finančných trhov Únie a posilniť dôveru investorov v tieto trhy.
- 67 VD, SR, poľská vláda a Európska komisia naopak tvrdia, že tieto ustanovenia v rozsahu, v akom sa obmedzujú na vymedzenie právomoci vyžadovať od prevádzkovateľov elektronických komunikačných služieb „existujúce“ záznamy údajov o prenose dát, ktoré majú títo prevádzkovatelia, upravujú len otázku prístupu k týmto údajom.
- 68 V tejto súvislosti je v prvom rade potrebné pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že na účely výkladu ustanovenia práva Únie treba zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou, a najmä vývoj tejto právnej úpravy (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. apríla 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, bod 44).
- 69 Pokiaľ ide o znenie ustanovení uvedených v prvých otázkach, treba konštatovať, že zatiaľ čo článok 12 ods. 2 písm. d) smernice 2003/6 odkazuje na právomoc príslušného finančného orgánu „žiadať existujúce telefónne záznamy a záznamy o prenose údajov“, článok 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia č. 596/2014 odkazuje na právomoc tohto orgánu požadovať jednak „záznamy o prenose údajov, ktoré má k dispozícii investičná spoločnosť, úverová inštitúcia alebo finančná inštitúcia“ a jednak „ak to umožňuje vnútroštátne právo, existujúce záznamy o prenose údajov, ktoré má telekomunikačný operátor“.
- 70 Zo znenia týchto ustanovení však jednoznačne vyplýva, že tieto ustanovenia iba vymedzujú právomoc uvedeného orgánu „požadovať“ údaje, ktorými disponujú títo prevádzkovatelia, čo zodpovedá prístupu k týmto údajom. Okrem toho z odkazu na „existujúce“ záznamy ako na záznamy, ktoré „má“ uvedený prevádzkovateľ, vyplýva, že normotvorca Únie nemal v úmysle upraviť možnosť vnútroštátneho zákonodarcu zaviesť povinnosť uchovávať takéto záznamy.
- 71 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry výklad ustanovenia práva Únie nemôže mať za následok odstránenie akéhokoľvek potrebného účinku jasného a presného znenia tohto ustanovenia. Ak teda význam ustanovenia práva Únie jednoznačne vyplýva zo znenia samotného ustanovenia, Súdny dvor sa nemôže od tohto výkladu odchyliť (rozsudok z 25. januára 2022, VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, bod 39 a citovaná judikatúra).

- 72 Výklad uvedený v bode 70 tohto rozsudku je podporený tak kontextom, do ktorého patria článok 12 ods. 2 písm. a) a d) smernice 2003/6 a článok 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia č. 596/2014, ako aj cieľmi sledovanými právnou úpravou, ktorej súčasťou sú tieto ustanovenia.
- 73 Pokiaľ ide o kontext, do ktorého patria tieto ustanovenia, treba poznamenať, že hoci podľa článku 12 ods. 1 smernice 2003/6 a článku 23 ods. 3 nariadenia č. 596/2014 v spojení s odôvodnením 62 nariadenia č. 596/2014 normotvorca Únie mal v úmysle uložiť členským štátom povinnosť prijať požadované opatrenia na zabezpečenie toho, aby príslušné finančné orgány mali k dispozícii všetky nástroje, právomoci a zdroje potrebné na to, aby sa tieto informácie poskytl, ako aj právomoci v oblasti dohľadu a vyšetrovania potrebné na zabezpečenie účinného plnenia ich úloh, tieto ustanovenia nehovoria nič o tom, či členské štáty môžu na tieto účely uložiť prevádzkovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť uchovávať údaje o prenose dát všeobecným a nediferencovaným spôsobom, ani o podmienkach, za ktorých musia títo prevádzkovatelia uchovávať takéto údaje na účely ich prípadného odovzdania príslušným orgánom.
- 74 Článkom 12 ods. 2 smernice 2003/6 a článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 596/2014 normotvorca Únie zamýšľal len poveriť príslušný finančný orgán, aby zabezpečil účinnosť plnenia svojich vyšetrovacích a dozorných úloh, klasických vyšetrovacích právomocí, ako sú právomoci, ktoré tomuto orgánu umožňujú prístup k dokumentom, vykonávanie kontrol a prehliadok alebo vydávanie súdnych príkazov či zákazov vo vzťahu k osobám podozrivým zo spáchania trestných činov súvisiacich so zneužívaním trhu, medzi ktoré patrí okrem iného aj obchodovanie s využitím dôverných informácií.
- 75 Okrem toho treba konštatovať, že ustanovenia nariadenia č. 596/2014, ktoré osobitne upravujú otázku uchovávania údajov, a to článok 11 ods. 5 posledný pododsek, článok 11 ods. 6 druhý pododsek, článok 11 ods. 8 a ods. 11 písm. c), článok 17 ods. 1 prvý pododsek, článok 18 ods. 5, ako aj článok 28 tohto nariadenia obsahujú takúto povinnosť uchovávať údaje len pre finančné subjekty, ktoré sú vymenované v článku 23 ods. 2 písm. g) uvedeného nariadenia, a týkajú sa teda iba údajov súvisiacich s finančnými transakciami a so službami poskytovanými týmito osobitnými subjektmi.
- 76 Pokiaľ ide o ciele sledované predmetnou právnou úpravou, treba poznamenať, že na jednej strane z odôvodnení 2 a 12 smernice 2003/6, ako aj z článku 1 nariadenia č. 596/2014 v spojení s jeho odôvodneniami 2 a 24 na strane druhej vyplýva, že tieto nástroje majú za cieľ zabezpečiť integritu finančných trhov Únie a posilniť dôveru investorov v tieto trhy, pričom ide o dôveru, ktorá je založená najmä na skutočnosti, že títo investori majú rovnaké postavenie a sú chránení proti neoprávnenému používaniu dôverných informácií. Zákaz obchodovania s využitím dôverných informácií uvedený v článku 2 ods. 1 smernice 2003/6 a článku 8 ods. 1 nariadenia č. 596/2014 má za cieľ zaručiť rovnosť zmluvných partnerov v burzovej transakcii tým, že sa zabráni tomu, aby jeden z nich, ktorý má dôvernú informáciu a z tohto dôvodu sa ocitol vo výhodnej situácii v porovnaní s ostatnými investormi, z nej ťažil na úkor tých, ktorí o nej nevedia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2022, *Autorité des marchés financiers*, C-302/20, EU:C:2022:190, body 43, 65 a 77, ako aj citovanú judikatúru).
- 77 Hoci podľa odôvodnenia 65 nariadenia č. 596/2014 záznamy údajov o pripojení predstavujú podstatný a niekedy jediný dôkaz, ktorý umožňuje odhaliť a preukázať existenciu obchodovania s využitím dôverných informácií alebo manipulácie s trhom, nič to nemení na tom, že toto odôvodnenie sa týka len záznamov, ktoré „majú“ prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb, ako aj právomoci príslušného finančného orgánu „požadovať existujúce“ údaje od týchto

- prevádzkovateľov. Z tohto odôvodnenia teda vôbec nevyplýva, že normotvorca Únie mal týmto nariadením v úmysle priznať členským štátom právomoc uložiť prevádzkovateľom elektronických komunikačných služieb všeobecnú povinnosť uchovávať údaje.
- 78 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti treba konštatovať, že ani smernicu 2003/6, ani nariadenie č. 596/2014 nemožno vykladať tak, že by mohli predstavovať právny základ všeobecnej povinnosti uchovávať záznamy údajov o prenose dát, ktoré majú prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb, na účely výkonu právomocí zverených príslušnému finančnému orgánu na základe smernice 2003/6 a nariadenia č. 596/2014.
- 79 V druhom rade treba pripomenúť, že ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 53 a 61 svojich návrhov, smernica 2002/58 predstavuje referenčný akt v oblasti uchovávania a všeobecnejšie spracovania osobných údajov v sektore elektronických komunikácií, takže výklad Súdneho dvora týkajúci sa tejto smernice sa vzťahuje aj na záznamy údajov o prenose dát, ktoré majú k dispozícii prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb a ktoré môžu príslušné finančné orgány od týchto prevádzkovateľov požadovať v zmysle článku 11 smernice 2003/6 a článku 22 nariadenia č. 596/2014.
- 80 Podľa článku 1 ods. 1 smernice 2002/58 totiž platí, že touto smernicou sa ustanovuje harmonizácia vnútroštátnych ustanovení požadovaných na zabezpečenie primeranej úrovne ochrany základných práv a slobôd, a najmä práva na súkromie a dôvernosť, z hľadiska spracúvania osobných údajov v elektronickom komunikačnom sektore, pričom tento sektor zahŕňa aj odvetvie telekomunikácií.
- 81 Okrem toho z článku 3 tejto smernice vyplýva, že táto smernica sa vzťahuje na spracúvanie osobných údajov v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb vo verejných komunikačných sieťach v Únii vrátane verejných komunikačných sietí, ktoré podporujú zariadenia na zber údajov a identifikáciu. Uvedenú smernicu preto treba považovať za upravujúcu činnosti poskytovateľov takých služieb, medzi ktoré patria najmä telekomunikační operátori (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a. i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 93, ako aj citovanú judikatúru).
- 82 Vzhľadom na už vyššie uvedené skutočnosti treba konštatovať, ako v podstate tvrdí generálny advokát v bodoch 62 a 63 svojich návrhov, že posúdenie zákonnosti spracovania záznamov, ktoré majú prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb v zmysle článku 12 ods. 2 písm. d) smernice 2003/6 a článku 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia č. 596/2014, sa musí uskutočniť so zreteľom na podmienky stanovené v smernici 2002/58, ako aj na výklad tejto smernice obsiahnutý v judikatúre Súdneho dvora.
- 83 Tento výklad potvrdzuje článok 3 ods. 1 bod 27 nariadenia č. 596/2014 v rozsahu, v akom stanovuje, že záznamy o prenose údajov sú záznamy o prenose údajov v zmysle článku 2 druhého pododseku písm. b) smernice 2002/58.
- 84 Okrem toho podľa odôvodnenia 44 smernice 2003/6, ako aj podľa odôvodnení 66 a 77 nariadenia č. 596/2014 ciele, na ktoré sa vzťahujú tieto nástroje, sa majú sledovať pri rešpektovaní základných práv a zásad Charty vrátane práva na súkromie. V tejto súvislosti normotvorca Únie v odôvodnení 66 nariadenia č. 596/2014 výslovne uviedol, že keďže výkon právomocí zverených príslušnému finančnému orgánu na základe tohto nariadenia, ktoré môžu byť vo vážnom rozpore s právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obdobia a komunikácie, mali by členské štáty zabezpečiť primerané a účinné záruky proti akémukoľvek zneužitiu, ako je v prípade

- potreby aj požiadavka získať predchádzajúci súhlas súdnych orgánov dotknutého členského štátu. Členské štáty by mali poskytnúť príslušným orgánom možnosť, aby vykonávali takéto právomoci zasahujúce do súkromia v rozsahu potrebnom na riadne vyšetrenie závažných prípadov, ak neexistujú rovnocenné prostriedky na účinné dosiahnutie rovnakého výsledku. Z toho vyplýva, že uplatnenie opatrení upravených smernicou 2003/6 a nariadením č. 596/2014 nemôže v žiadnom prípade ovplyvniť ochranu osobných údajov poskytnutú na základe smernice 2002/58 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. januára 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 57, a zo 17. júna 2021, *M.I.C.M.*, C-597/19, EU:C:2021:492, bod 124, ako aj citovanú judikatúru).
- 85 V dôsledku toho sa článok 12 ods. 2 písm. a) a d) smernice 2003/6 a článok 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia č. 596/2014 majú vykladať v tom zmysle, že nepovoľujú všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát a polohe s cieľom bojovať proti trestným činom súvisiacim so zneužívaním trhu, a najmä proti obchodovaniu s využitím dôverných informácií, pričom zlučiteľnosť vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá takéto uchovávanie stanovuje, s právom Únie sa má posudzovať so zreteľom na článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty, ako ich vykladá judikatúra Súdneho dvora.
- 86 Pokiaľ ide o preskúmanie zlučiteľnosti takejto vnútroštátnej právnej úpravy s poslednými uvedenými ustanoveniami, treba pripomenúť, že ako v podstate vyplýva z výkladu bodov 53, 54 a 58 tohto rozsudku, hoci je na posudzovanie týchto návrhov na začatie prejudiciálneho konania kľúčovým ustanovením článok L. 621-10 CMF, na základe ktorého AMF požiadala prevádzkovateľov elektronických komunikačných služieb o poskytnutie údajov o prenose dát týkajúcich sa telefonických hovorov uskutočnených VD a SR, na základe ktorých boli obvinení, nemení to nič na tom, ako uviedol generálny advokát v bode 42 svojich návrhov, že „kľúčovými ustanoveniami“ v rámci uplatnenia tohto článku L. 621-10 CMF sú článok L. 34-1 CPCE a článok R. 10-13 CPCE.
- 87 Z vysvetlení poskytnutých vnútroštátnym súdom, ako sú zhrnuté v bodoch 27, 37 a 38 tohto rozsudku, totiž vyplýva, že na jednej strane vyetrovatelia AMF zhromažďovali predmetné údaje o prenose dát na základe článku L.34-1 CPCE v znení uplatniteľnom na spory vo veciach samých, ktorého odsek III upravoval v súvislosti so základnou povinnosťou stanovenou v odseku II, podľa ktorej prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb mali vymazať alebo anonymizovať všetky údaje o prenose dát, niekoľko výnimiek vrátane výnimky týkajúcej sa „potreby vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov“. Pre tieto osobitné potreby sa vykonanie výmazu alebo anonymizácie určitých údajov odkladá o jeden rok.
- 88 Na druhej strane tento súd spresňuje, že päť kategórií údajov, ktorých sa týka odsek III článku L. 34-1 CPCE v znení uplatniteľnom na spory vo veciach samých, boli vymenované v článku R. 10-13 CPCE, a to informácie umožňujúce identifikovať užívateľa, údaje o použitých koncových komunikačných zariadeniach, technické vlastnosti, ako aj dátum, čas a dĺžku trvania každej komunikácie, údaje o vyžiadaných alebo použitých doplnkových službách a ich poskytovateľoch, a napokon údaje umožňujúce identifikovať jedného alebo viacerých adresátov komunikácie. Okrem toho z odseku II článku R.10-13 CPCE v znení uplatniteľnom na spory vo veciach samých vyplýva, že v prípade telefonných činností dotknutí operátori mohli uchovávať aj údaje umožňujúce identifikovať zdroj a polohu komunikácie.
- 89 Z toho vyplýva, že právna úprava dotknutá vo veciach samých sa vzťahuje na všetky prostriedky telefonických hovorov a zahŕňa všetkých užívateľov týchto prostriedkov bez toho, aby v tejto súvislosti dochádzalo k rozlišovaniu alebo výnimke. Okrem toho údaje, ktoré musia podľa týchto právnych predpisov uchovávať poskytovatelia elektronických komunikačných služieb, sú najmä

údaje potrebné na zistenie zdroja komunikácie a jej adresáta, určenie dátumu, času, trvania a typu komunikácie, identifikáciu použitého komunikačného zariadenia a polohy koncových zariadení a komunikácie, pričom medzi tieto údaje patria najmä meno a adresa používateľa, ako aj telefónne čísla volajúceho a volaného.

- 90 Údaje, ktoré musia byť podľa predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy uchovávané po dobu jedného roka, hoci neobsahujú obsah dotknutej komunikácie, umožňujú najmä zistiť, s ktorou osobou užívateľ telefonicky komunikácie komunikoval a akým prostriedkom došlo k tejto komunikácii, určiť dátum, čas a dĺžku komunikácie, ako aj miesto, z ktorého prebiehala, a zistiť polohu koncových zariadení bez toho, aby bola komunikácia nevyhnutne prenášaná. Okrem toho tieto údaje umožňujú zistiť, ako často užívateľ komunikoval s určitými osobami v danom období. Treba teda konštatovať, že zo všetkých týchto údajov ako celok možno vyvodiť presné závery týkajúce sa súkromného života osôb, ktorých údaje boli uchovávané, ako sú ich každodenné zvyklosti, miesta ich trvalého alebo prechodného pobytu, denné alebo iné presuny, vykonávané činnosti, spoločenské vzťahy týchto osôb a spoločenské kruhy, v ktorých sa pohybujú. Konkrétne takéto údaje poskytujú prostriedky na stanovenie profilu dotknutých osôb, čo je rovnako citlivá informácia, pokiaľ ide o právo na rešpektovanie súkromného života, ako je samotný obsah komunikácií (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2022, Commissioner of An Garda Síochána a i., C-140/20, EU:C:2022:258, bod 45, ako aj citovanú judikatúru).
- 91 Pokiaľ ide o sledované ciele, treba uviesť, že cieľom dotknutej právnej úpravy je okrem iného vyšetrovanie, odhaľovanie a stíhanie trestných činov vrátane tých, ktoré sa týkajú zneužívania trhu, medzi ktoré patrí aj obchodovanie s využitím dôverných informácií.
- 92 Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 86 až 91 tohto rozsudku treba konštatovať, že predmetnou právnou úpravou vnútroštátny zákonodarca stanovil všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát po dobu jedného roka odo dňa ich zaznamenania najmä na účely vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov a boja proti trestnej činnosti.
- 93 Konkrétne z bodov 140 až 168 rozsudku zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), ako aj z bodov 59 až 101 rozsudku z 5. apríla 2022, Commissioner of An Garda Síochána a i. (C-140/20, EU:C:2022:258), vyplýva, že takéto uchovávanie nemožno odôvodniť takýmito cieľmi podľa článku 15 ods. 1 smernice 2002/58.
- 94 Z toho vyplýva, že taká vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá ukladá prevádzkovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť preventívne vykonať na účely boja proti trestným činom spočívajúcim v zneužívaní trhu, medzi ktoré patrí obchodovanie s využitím dôverných informácií, všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát všetkých užívateľov prostriedkov elektronickej komunikácie, pričom v tejto súvislosti nerozlišuje ani nestanovuje žiadne výnimky a nevymedzuje vzťah medzi údajmi, ktoré majú byť uchovávané, a sledovaným cieľom, ako sa požaduje v judikatúre uvedenej v predchádzajúcom bode, ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné, a nemožno ju v demokratickej spoločnosti považovať za odôvodnenú, ako vyžaduje článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok zo 6. októbra 2020, Privacy International, C-623/17, EU:C:2020:790, bod 81).
- 95 Vzhľadom na už vyššie uvedené skutočnosti treba na prvé otázky vo veciach C-339/20 a C-397/20 odpovedať tak, že článok 12 ods. 2 písm. a) a d) smernice 2003/6 a článok 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia č. 596/2014 v spojení s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 a s prihliadnutím na články 7, 8 a 11, ako aj na článok 52 ods. 1 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia

legislatívnym opatreniam, ktoré na účely boja proti trestným činom súvisiacim so zneužívaním trhu, medzi ktoré patrí aj obchodovanie s využitím dôverných informácií, preventívne stanovujú všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát po dobu jedného roka odo dňa ich zaznamenania.

O druhých a tretích otázkach

- 96 Svojimi druhými a tretími otázkami v prejednávanych veciach, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má právo Únie vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd môže obmedziť časové účinky vyhlásenia neplatnosti podľa vnútroštátneho práva vo vzťahu k vnútroštátnym právnym predpisom, ktoré jednak ukladajú prevádzkovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť všeobecného a nediferencovaného uchovávania údajov o prenose dát, a na druhej strane umožňujú poskytnutie takých údajov príslušnému finančnému orgánu bez predchádzajúceho súhlasu súdu alebo nezávislého správneho orgánu, pričom k tomuto vyhláseniu neplatnosti došlo z dôvodu nezlučiteľnosti týchto právných predpisov s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s Chartou.
- 97 Na úvod treba pripomenúť, že zásada prednosti práva Únie zakotvuje prednostné postavenie práva Únie pred právom členských štátov. Táto zásada preto ukladá všetkým orgánom členských štátov povinnosť zaručiť plný účinok jednotlivých ustanovení práva Únie, pričom právo členských štátov nemôže mať vplyv na účinok priznaný týmto ustanoveniam na území uvedených štátov. Táto zásada vyžaduje, aby v prípade nemožnosti vyložiť vnútroštátnu právnu úpravu v súlade s požiadavkami práva Únie vnútroštátny súd, ktorý je v rámci svojej právomoci poverený uplatňovať ustanovenia práva Únie, zabezpečil ich plný účinok, pričom v prípade potreby z vlastnej iniciatívy neuplatní akékoľvek odporujúce ustanovenie vnútroštátneho práva, hoci aj časovo následné, a to bez toho, aby musel požiadať alebo vyčkať na jeho predchádzajúce zrušenie zákonodarnou cestou alebo akýmkoľvek iným ústavným postupom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2022, *Commissioner of An Garda Síochána e.a.*, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 118, ako aj citovanú judikatúru).
- 98 Iba Súdny dvor môže výnimočne a z naliehavých dôvodov právnej istoty priznať dočasné pozastavenie účinku vylúčenia vyplývajúceho z právneho predpisu Únie vo vzťahu k vnútroštátnemu právu, ktoré je v rozpore s týmto predpisom. Takéto obmedzenie časových účinkov výkladu tohto práva poskytnutého Súdny dvorom možno pripustiť len v samotnom rozsudku, ktorým sa rozhoduje o požadovanom výklade. Ak by totiž vnútroštátne súdy mali právomoc priznať vnútroštátnym ustanoveniam prednosť pred právom Únie, ktorému tieto ustanovenia odporujú, hoci len dočasne, došlo by k narušeniu prednosti a jednotného uplatňovania práva Únie (rozsudok z 5. apríla 2022, *Commissioner of An Garda Síochána a i.*, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 119, ako aj citovaná judikatúra).
- 99 Súdny dvor však vo veci týkajúcej sa zákonnosti opatrení prijatých v rozpore s povinnosťou podľa práva Únie vykonať predbežné posúdenie vplyvov projektu na životné prostredie a chránenú lokalitu konštatoval, že vnútroštátny súd môže, ak to vnútroštátne právo umožňuje, výnimočne zachovať účinky takýchto opatrení, pokiaľ je toto zachovanie odôvodnené naliehavými dôvodmi spojenými s potrebou odvrátiť skutočnú a vážnu hrozbu prerušenia zásobovania dotknutého členského štátu elektrickou energiou, ktorej nemožno čeliť inými prostriedkami a alternatívnymi riešeniami najmä v rámci vnútorného trhu, pričom uvedené zachovanie môže pokrývať len časový úsek, ktorý je striktné nevyhnutný na odstránenie tejto protiprávnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júla 2019, *Inter-Environnement Wallonie a Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen*, C-411/17, EU:C:2019:622, body 175, 176, 179 a 181).

- 100 Na rozdiel od opomenutia procesnej povinnosti, akou je predchádzajúce posúdenie vplyvov projektu v konkrétnej oblasti ochrany životného prostredia, však porušenie článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty nemožno napraviť postupom, ktorý je porovnateľný s postupom uvedeným v predchádzajúcom bode (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2022, Commissioner of An Garda Síochána e.a., C-140/20, EU:C:2022:258, bod 121, ako aj citovanú judikatúru).
- 101 Zachovanie účinkov vnútroštátnej právnej úpravy, o akú ide vo veci samej, by totiž znamenalo, že táto právna úprava by naďalej ukladala prevádzkovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosti, ktoré sú v rozpore s právom Únie a ktoré závažným spôsobom zasahujú do základných práv osôb, ktorých údaje boli uchovávané (pozri analogicky rozsudok z 5. apríla 2022, Commissioner of An Garda Síochána a i., C-140/20, EU:C:2022:258, bod 122, ako aj citovanú judikatúru).
- 102 Vnútroštátny súd teda nemôže časovo obmedziť účinky vyhlásenia neplatnosti, ktoré mu vyplývajú z vnútroštátneho práva vo vzťahu k vnútroštátnym právnym predpisom, o ktoré ide vo veciach samých (pozri analogicky rozsudok z 5. apríla 2022, Commissioner of An Garda Síochána a i., C-140/20, EU:C:2022:258, bod 123, ako aj citovanú judikatúru).
- 103 Treba okrem toho spresniť, že obmedzenie časových účinkov prijatého výkladu nebolo vykonané v rozsudkoch z 21. decembra 2016, Tele2 Sverige a Watson a i. (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970), ako aj zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), takže v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 98 tohto rozsudku k nemu nemôže dôjsť ani v rozsudku Súdneho dvora vydanom po týchto rozsudkoch.
- 104 Napokon vzhľadom na skutočnosť, že vnútroštátnemu súdu boli predložené žiadosti o vyhlásenie neprípustnosti dôkazov získaných z údajov o prenose dát z dôvodu, že predmetné vnútroštátne ustanovenia sú v rozpore s právom Únie, pokiaľ ide o uchovávanie údajov, ako aj o prístup k nim, treba určiť vplyv konštatovania prípadnej nezlučiteľnosti článku L. 621-10 CMF v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty na prípustnosť dôkazov vznesených proti VD a SR v prejednávanych veciach.
- 105 V tejto súvislosti stačí odkázať na judikatúru Súdneho dvora, najmä na zásady pripomenuté v bodoch 41 až 44 rozsudku z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom o elektronickej komunikácii) (C-746/18, EU:C:2021:152), z ktorej vyplýva, že na túto prípustnosť sa v súlade so zásadou procesnej autonómie členských štátov vzťahuje vnútroštátne právo, pod podmienkou dodržania najmä zásad ekvivalencie a efektivity.
- 106 Pokiaľ ide o poslednú uvedenú zásadu, treba pripomenúť, že táto zásada vyžaduje, aby vnútroštátny trestný súd v rámci trestného konania vedeného proti osobám podozrivým z trestnej činnosti vylúčil informácie a dôkazy získané prostredníctvom všeobecného a nediferencovaného uchovávanía údajov o prenose dát a polohe, ktoré je nezlučiteľné s právom Únie alebo dokonca prostredníctvom prístupu príslušného orgánu k týmto údajom v rozpore s týmto právom, ak tieto osoby nie sú schopné účinne sa vyjadriť k týmto informáciám a dôkazom, ktoré pochádzajú z oblasti mimo znalostí súdu a ktoré môžu mať podstatný vplyv na posúdenie skutkového stavu [pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom o elektronickej komunikácii), C-746/18, EU:C:2021:152, bod 44 a citovanú judikatúru].

107 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhé a tretie otázky v prejednávanych veciach odpovedať tak, že právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vnútroštátny súd obmedzil časové účinky vyhlásenia neplatnosti podľa vnútroštátneho práva vo vzťahu k vnútroštátnym právnym predpisom, ktoré jednak ukladajú prevádzkovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť všeobecného a nediferencovaného uchovávanía údajov o prenose dát, a na druhej strane umožňujú poskytnutie takých údajov príslušnému finančnému orgánu bez predchádzajúceho súhlasu súdu alebo nezávislého správneho orgánu, pričom k tomuto vyhláseniu neplatnosti došlo z dôvodu nezlučiteľnosti týchto právných predpisov s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 v spojení s Chartou. Prípustnosť dôkazov získaných na základe vnútroštátnych právných predpisov, ktoré sú nezlučiteľné s právom Únie, patrí podľa zásady procesnej autonómie členských štátov do pôsobnosti vnútroštátneho práva, pod podmienkou dodržania najmä zásad ekvivalencie a efektivity.

O trovách

108 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Článok 12 ods. 2 písm. a) a d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/6/ES z 28. januára 2003 o obchodovaní s využitím dôverných informácií a o manipulácii s trhom (zneužívanie trhu), ako aj článok 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 596/2014 zo 16. apríla 2014 o zneužívaní trhu (nariadenie o zneužívaní trhu) a o zrušení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/6/ES a smerníc Komisie 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES v spojení s článkom 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúcej sa spracovávanía osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009, v spojení s článkami 7, 8 a 11, ako aj s článkom 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie

sa má vykladať v tom zmysle, že:

bránia legislatívnym opatreniam, ktoré na účely boja proti trestným činom súvisiacim so zneužívaním trhu, medzi ktoré patrí aj obchodovanie s využitím dôverných informácií, preventívne stanovujú všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o prenose dát po dobu jedného roka odo dňa ich zaznamenania.

2. Právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vnútroštátny súd obmedzil časové účinky vyhlásenia neplatnosti podľa vnútroštátneho práva vo vzťahu k vnútroštátnym právnym predpisom, ktoré jednak ukladajú prevádzkovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť všeobecného a nediferencovaného uchovávanía údajov o prenose dát, a na druhej strane umožňujú poskytnutie takých údajov príslušnému finančnému orgánu bez predchádzajúceho súhlasu súdu alebo nezávislého správneho orgánu, pričom k tomuto vyhláseniu neplatnosti došlo z dôvodu

nezlučiteľnosti týchto právnych predpisov s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58, zmenenej smernicou 2009/136, v spojení s Chartou základných práv Európskej únie. Prípustnosť dôkazov získaných na základe vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré sú nezlučiteľné s právom Únie, patrí podľa zásady procesnej autonómie členských štátov do pôsobnosti vnútroštátneho práva, pod podmienkou dodržania najmä zásad ekvivalencie a efektivity.

Podpisy